

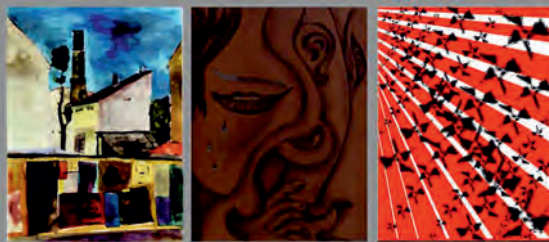
MODICUM SPATIUM vitae

„Motto:“

modicus, a, um mírný, prostřední. přiměřený, malý, skrovný, nepatrný: modicum spatium Pl
nevelké prostranství

spatium, ii, n. prostor, místo : spatium vitae O běh života; doba, čas, lhůta

Sdružení MODICUM SPATIUM vitae vzniklo někdy v polovině 90. let jako volné umělecké a hlavně lidské sdílení malého, nevelkého, skromného prostoru svérázného bytí, prožívání a umělecké tvorby. Každý ze členů tvoří v jiném oboru, sdružení tak snoubí volnou i cílenou fotografickou tvorbu Karla Nováčka, plastiky a objekty Libora Stratíla a digitální i analogovou tvorbu malby a kresby Marka Mikla. Posledně jmenovaný doplňuje rozsah i občasně publikovanými texty a prózami. I přes toto oborové vymezení si kolegové občas díla navzájem „zapůjčí“ do svého oboru, aby dali vzniknou naprosto jiné podobě výtvarné výpovědi. Tento katalog má stejný úkol jako sdružení samo – vytvořit prostor sice malý, ale navzájem protkaný fantazií, výtvarnem a blízkým přátelstvím.

Marek Mikl (*31.5.1968) autor digitální výtvarné tvorby, narodil se v Ostravě, kde obdržel krom jiného jediné dosavadní výtvarné vzdělání (Věra Herzánová, Liboslav Hujer). Posléze studium přírodních věd doplňuje paralelně vlastní tvorbou a samostudiem výtvarného umění zvláště se zřetelem k umění druhé poloviny minulého století.

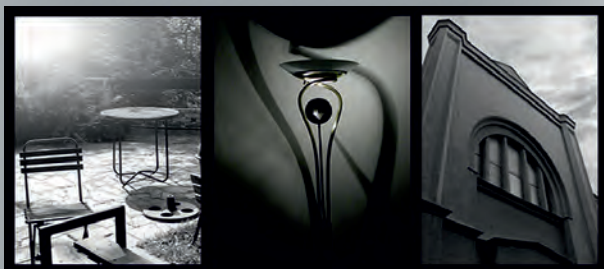
Během let 1991 – 2003 spojuje klasické techniky (fotografie, tuš, akvarel, tempera olej) se strojovými možnostmi počítačové grafiky (digitalizace předloh a jejich následná úprava). Od roku 2004 tvoří již jen výhradně na počítači pomocí softwaru na úpravu bitmapových a vektorových formátů dat. Díky různorodě použitým technikám se jedná o celky navzájem často zcela odlišné. Jedinou spojující linkou je otevřené, někdy až naivní a rozpolcené hledačství autora. V současnosti se zaměřuje na pedagogickou práci v Zubří a poradenství v oblasti IT a DTP.

Je vůdčí osobností sdružení Modicum spatium vitae, kterému postupně od roku 1996 vdechnul život. Členové tohoto sdružení jsou jeho blízcí přátelé, které potkal na cestě (výtvarným) světem a které přesvědčil ke svolení o publikování jejich tvorby pod hlavičkou sdružení, neboť tito členové do té doby nevystavovali a nebýt Miklovy neustálé přesvědčovací kampaně, patrně by nikdy nepocítili potřebu svá díla vystavit veřejně.

Karel Nováček (* 8.4.1974 Olomouc), v průběhu mládí vyrůstal na městech a vesnicích střední Moravy a jesenických Sudet (Šumperk, Šternberk, Domašov, Morávka, Krnov), časté střídání působišť se otisklo do jeho cestovatelské a umělecké duše už tehdy a tak již od raného věku zachycuje své okolí na fotografie, nejprve analogově a černobíle.

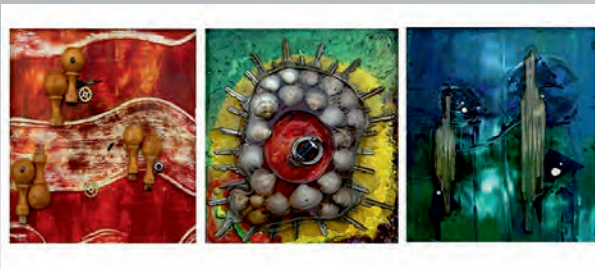
Zaměřuje se na postupně mizející architekturu a místa dynamických změn nejenom na Moravě, ale i v Čechách. Nynější, již plně digitální, studiovou tvorbu pro reklamu v oblasti svítidel a elektrotechniky doplňuje občasnou intimní tvorbou zátiší, architektury a přírodních motivů.

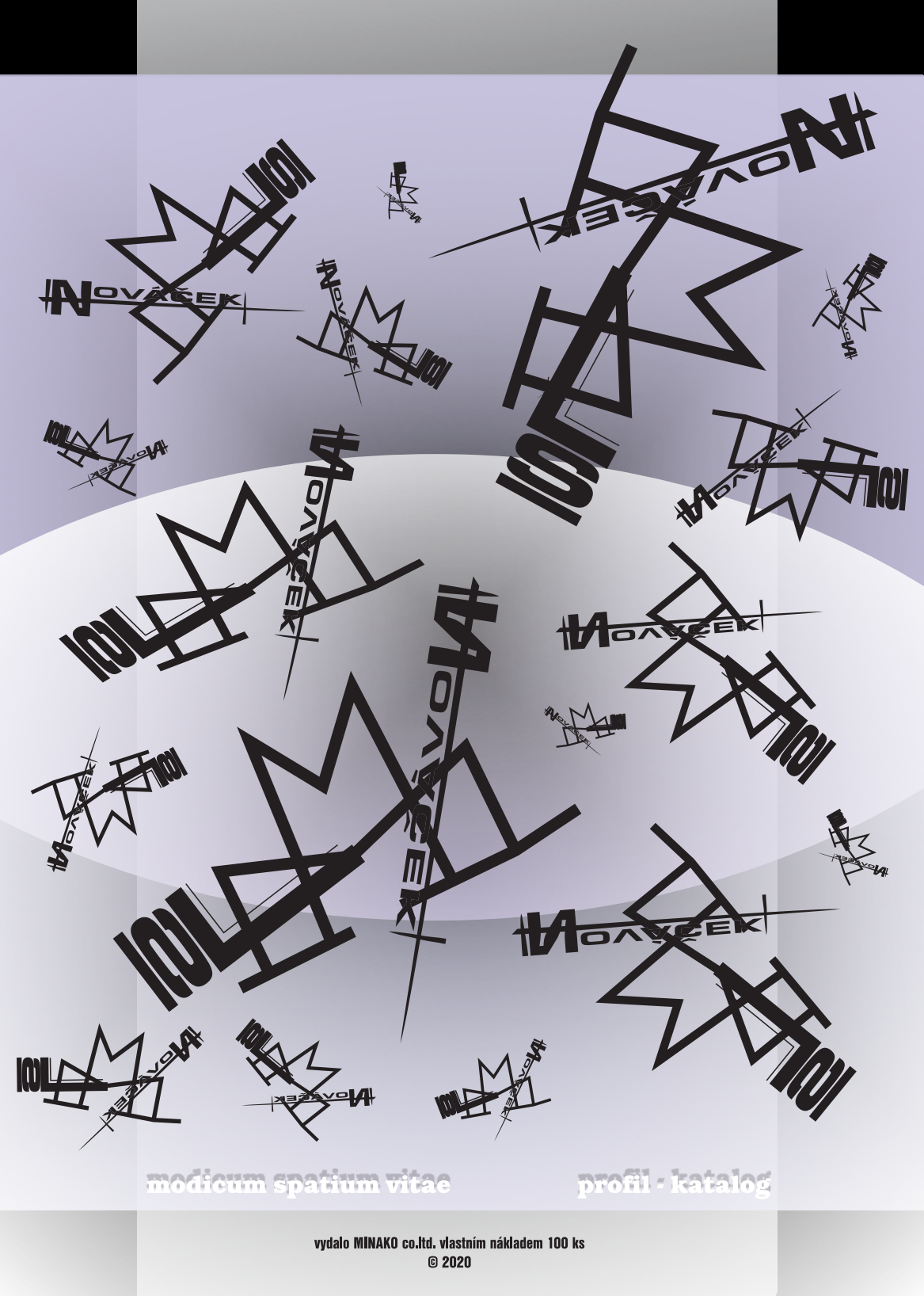
Fotografie sbírá na svých častých pracovních zahraničních pobytech. V krátkých chvílích pobytu doma se věnuje spíše tematicky zaměřeným projektům a zakázkám. Svou tvorbu publikuje minimálně, úměrně sběru fotografií.

Libor Stratílek (* 10.8.1965 Gottwaldov – dnes Zlín), své dětství a mládí prožil na rozhraní Valašska a Slovácka v laskavém obklopení tradičních rodinných vztahů a tradic, díky nimž se může výtvarně vyjadřovat i přes svůj zdravotní handicap, který ho trvale upoutává k místu jeho bydliště. Jeho tvorba odráží ve veselejších náladách bezstarostnost, optimismus a odhodlání ve zdraví prožitého mládí, temnější a vážné odstíny tvorby reflektují na období po vážném úrazu.

Techniky, které autor volí jsou svým způsobem novátorské, jejich principem je vrstvení reliéfu na pevné podložce (dřevo, sololit, dřevotříska, staré kachličky), přičemž jako výplně je většinou použit tmel, cementová hmota nebo sádrový tmel. Na tento podklad jsou s rozvahou a určitým scénickým záměrem kladeny a v nečekaných polohách fixovány předměty či artefakty, které takto složenými vytvářejí základní koncept. Detaily a struktura povrchu je poté dotvářena směsí tuší, temper a směsí laků. Hledačství tvorby Libora Stratílky se počíná od konce 70.let, postupně se zvětšuje ve formátu a barevnosti provedení od drobných kachlů přes občasné experimenty až k středněformátovým plastikám cementových reliéfů období první dekády 21.století. Nepřející osud je podanou rukavicí pro inspiraci a další motivací budoucí tvorby vyjimečné osobnosti amatérské tvorby, kterou Libor Stratílek určitě je.

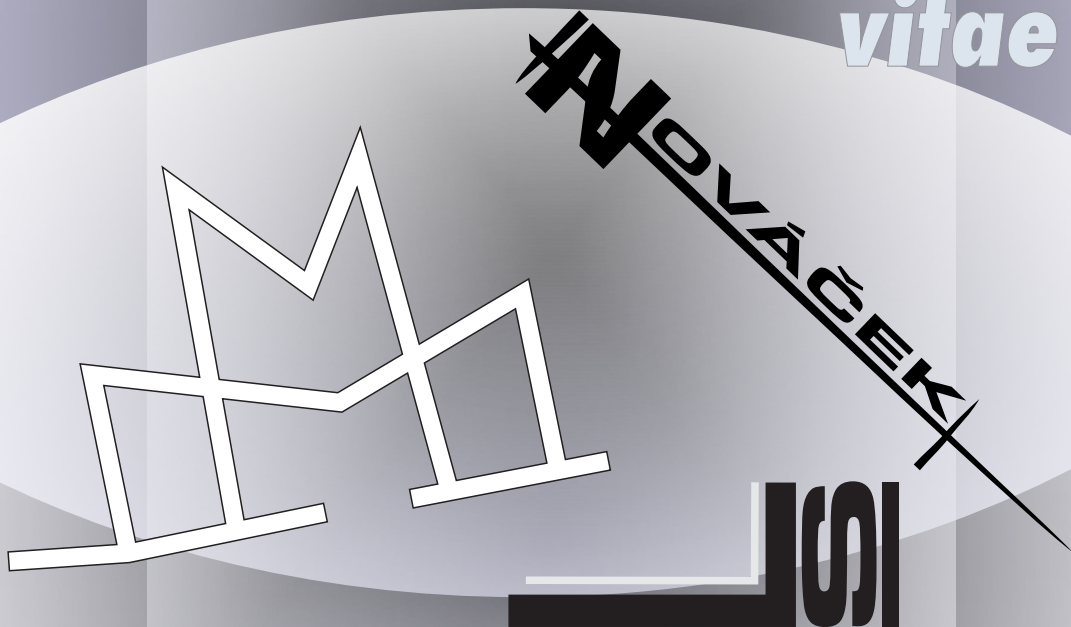

modicum spatium vitae

profil - katalog

modicum spatium *vitae*

profil - katalog

Vydáno ku příležitosti společné
výstavy Zubří - galerie Petrohrad

ROZHOVOR MIXL

Pro řadu lidí nejste ještě příliš známým pojmem, ani jako sdružení ani jako výtvarníci. Začínající už asi taky nejste, ceny na vás asi nečekají. Odhalíte tedy trochu historie ?

Jistě, naše sdružení stejně, jak samovolně vzniklo a drží pohromadě, nikdy jako pospolitost amatérských umělců netoužilo po proniknutí do galerií za každou cenu. Jednak jsme tomu vždy dohodou nechali volný průběh, jednak jsme svůj amatérismus nijak neskrývali a neskrýváme, myslím, že teď mluvím za všechny členy sdružení, ale je to pro nás především účinná terapie a odpočinek, zábava, hobby, něco co vám dělá radost, beztoho, že to musí přinést radost druhým. Prvoplánově jsme tedy asi sdružení spíše šuplíkové, jak říkají Italové per piacere, pro potěšení. Odtud tedy naše „neznámost“. Časem jsme si nemohli nevšimnout, že si naše díla rádi prohlédnou i ostatní. I zde jsme ale tvrdošíjně zůstali v amatérském kruhu, díla buďto darujeme nebo vykupujeme protihodnotou složenou na účet dobročinnosti, náš prospěch, pokud nějaký je, tak výhradně jen a pouze náklady materiálu, rámy, nájem atp. Je pravda, že jako ředitel sdružení vyvíjím nabídkovou činnost pro galerie, odezva je malá, což chápu při současném přetlaku moderního umění je naše místo spíše raritní či historické. To neříkám s despektem či nostalgií, spíš je to zase náš charakteristický nezařaditelný znak. Takže dáte-li si do dohromady, jsme vlastně pořád na počátku a pořád v naději, a proto tak plodní, i když neznámí.

Myslím, že jste se pořád nedostal k té historii ?

Vezmu to asi tak od počátku. Ja su taky ostravak (hovoří s přízvukem) , ale srdcem jsme byli vždy s Liborem Valaši, jedna rodina, koneckonců je bratranec. Ten zážrak se jmenoval Hvozdná, svěřepá obec, kde jsme trávil převážnou část dětství, rodiče mě prozřetelně vozili na venkov, aby mě uchránili před zhoubou ostravského ovzduší a podnebí, tím myslím to stále trvající multikulturní buranství a ostrost severu, ať se ostravaci neuráží, ale taky je kurva zakon. (smích) Libor nikdy nevytáhl paty ze svých 1000 čtverečných kilometrů, já jsem pohádku Hvozdné opustil přes zmíněnou Ostravu, do Olomouce, kde jsem našel svou lásku a později manželku, a ta mě zavedla do Valmezu. Tady jsem se tak v roce 1991 -92 potkal s Karlem Nováčkem, tehdy ještě netuše, že něco tvoří, náš vztah byl spíše finanční a pracovní, on měl nějaké trable, dluhy, soudy, podmínka, exekutory na krku, já mu chtěl pomoci a potřeboval jsem pomocnou sílu na všechno. On byl a pořád je takový šikovný kutil a zručný řemeslník, mně spíše jde to mudrování, komandování a plánování, takže on makal rukama a já hubou a víceméně až při řeči došlo i k uměleckému sblížení. Libora jsme v té době nevidal ale věděl jsem, že už když jsem byl na střední škole, navzájem jsme si v osmdesátých letech okukovali svoje , tehdy jsme říkali, artefakty. A už tenkrát jsem se báli, hlavně žádný neoficiální androš, i když jsme k tomu měli blízko. Režim byl tuhý, doba byla taková, říkali naši rodiče a my jsme k tomu dodávali - taková kurva. Když jsem studoval vysokou, přeci jenom mezi námi vyrostla jakási intelektuální bariéra, já jsem byl víc intoš a on se vydal takovou tou klasickou cestou lehce alkoholického vesnického chasníka s křehkou duší. Vůbec jsme netušil, že je tak křehká, že dokáže tak lehce prasknout, s čímž se Libor bohužel potýká dodnes, má ty svou je sací období, pak seká dobrotu a teprve pak se léčí tou tvorbou. Pak přijde únor a zase nanovo. A navíc tam pořád někde ta invalidita, to jsou následky úrazu z motorky, další upomínka dravého mládí, je to všechno složité a buďme rádi, že jeto alespoň tak, jak to teď je. Není s ním moc řeč, ale když má období, stojí to za to i v tvorbě. Karel se naopak chytil hned, dělá si ty zátiší při studiové tvorbě a na výletech domečky, dokáže dělat tematické celky, nafotil mraky fotek a dotáhnul je do reálného konce, má vnitřní disciplínu, ale taky hodně práce, fotíval rozhodně víc. Kritik by řekl – dosud nerozvinutý potenciál, který ještě potřebuje prostor k růstu.

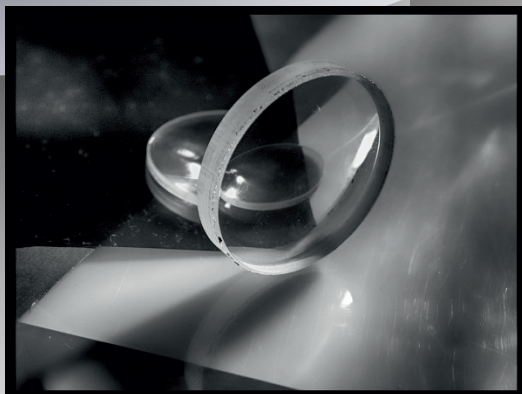
Skleněná zátíší
(kolem 1998)

Zrtdcadlení
(2001)

z cyklu Lupy
(2000)

Už dost historie, tvorba sdružení je opravdu různorodá, pohovoříte trochu o použitých postupech a technikách ?

Nečekejte nějaké velké odkrývání „knovhař“ (poz. know-how), alespoň v náznacích, naznačovat snad můžeme. Karel prošel analog i digitál ve fotografii kompletně, myslím, že to i občas promíchá nějakou drobnou retuší či efektem na počítači, to jsou už dnes snad i uznávané postupy.

Zajímavý je Libor. Doma má neuvěřitelné skladiště harampádí co si sežene, nebo co mu vozí lidi, včetně mě. Má tam toho hromady, pak si vezme bednu těch koleček, drátů, dílů z rozebraných přístrojů a strojů, nějaký podklad, dřevotřísku, karton, sádroš a ve velkých podobných sériích to lepí, připevňuje, obvykle zalije nějakou hmotou jako pojidlo a ono to dohromady docela drží i vypadá, že to k sobě patří. Víím, že dřív tam dával i laky, beton, listy, piliny, hodně experimentuje a mění postupy, to je fajn. Nejlepší je, když objeví nějaký přípravek nebo barvu, to je pak všechno zlaté, nebo lesklé, nebo z korálků nebo flitrů. No a u mě je to časem zdokonalená metoda, která je korektně řečeno kombinovanou technikou. Já osobně ji nazývám digianalogie, což je poměrně jednoduchý postup ideově vycházející z myšlenky kopie kopie kopie. Dojde-li ke zmnožení kopií, je původní obraz naprosto odlišný od výsledku, přičemž ale stále ještě zůstává čitelné hlavní téma. Přidá se sice šum, ale ten je možná i důležitý pro dramaticčnost. Filozoficky to souvisí s problémem prospěšnosti mutace při evoluci, protože i buňky se nedokážou replikovat úplně přesně, navíc chemismus replikace a vliv okolí mutace podporuje, přesto však nedochází ke ztrátě druhu nebo života v globálním pohledu, vývoj nedegraduje, cynicky řečeno pro zachování přeživšího druhu je i rakovina prospěšná. Takže zkráceně, kombinuju většinou ručně nakreslené obrázky- podklady (olej, kvaš, tempera, uhel, fixy) s jejich skeny, všelijak je opět ručně nebo digitálně dobarvuji a dodávám efekty. Většinou v závěru dojde na velkoplošný tisk na plátno nebo tex desky. Někdy už ani já nejsu schopný určit, čím se začalo a jaký byl přesný postup. Je to spíše experimentování a neomezenými možnostmi výtvarného klasického analogu, kde teda mám ještě rezervy s technikou precizního digitálu, tam jsem snad trochu lepší.

Má sdružení stále ještě pravidelná vzájemná setkání – „valašské konference“ ?

Tak samozřejmě nezastírejme si, že u všech těch sbližování nebyl alkohol. Byl, Ruda Jelínek by z nás měl radost. Mraky lihu a v něm rozpuštěné touhy, bolesti , slovíčka, debaty, spory, prostě takové běžné „víkendové umělecké kroužky“, zvláště do roku 2000 jich bylo pravidelně dost. Je fakt, že jak stárneme a máme rodiny a méně sil, tak se setkáváme i bez lihu a hlavně málokdy společně. Naše poslední společné setkání proběhlo před dvěma roky při příležitosti některé z mnohačetných oslav mé padesátky. V kontaktu jinak jsme, mobily, emaily, sem tam i pohlednice, nebo pf, takové ty připomínky, nejsem s tebou, ale myslím na tě.

Jak vidíte budoucnost sdružení ?

Úplně stejně jako doposud. Necháme volný průběh i případnému konci, který se snad zatím neblíží. Tak jak se navzájem cítíme, nemáme i přes různé trampoty, pocit na nějaké dramatické konce. Když bude co pět let nějaká malá výstavka, bude spokojenost, pokud se to posune dál, tak fajn, pokud ne taky dobře, jak říkal Forrest - zas o problém míš.

Každého člena sdružení se ptám nakonec na nějaké poselství budoucím generacím, máte nějaké ?

Tak teď budu citovat sira Nicolase Wintona, čili není to ode mě. Když se ho v jeho 99 letech ptali podobně, tak odpověděl takto : „ Vy byste chtěli od starého muže nějakou moudrost, že ? Tak já Vám ji řeknu. Proti větru nenachčiješ. „ Tož tak.

původní cyklus
Kachle
(1984 -86)

původní cyklus
Kachle
(1984 -86)

původní cyklus
Kachle
(1984 -86)

původní cyklus
Kachle
(1984 -86)

ROZHOVOR KAREL NOVÁČEK

Emma Vlčková (EV): Jaké to je, být členem hnutí a přitom vlastně být stále někde jinde?

Karel Nováček (KN) : Víte, to mi připomíná tu písničku od Hegerové, znáte ot - Jak přemítá, kde je jinde, jak tam jít.... No je fakt, že kdybych Marka (Marek Mikl – vůdčí postava hnutí Modicum spatium vitae) nepotkal, děly by se asi věci... Kdysi mi strašně pomohl a vlastně mi pomáhá i teď. Udělal jsem kdysi hrozně blbosti v životě, teď za to děkuju, snažím se a sem tam i něco vyfotím.

Všimla jsem si že, Vaše tvorba má určitá období jak časová tak i tematická?

Fotil jsem odmala, vzorem mi byl otec, fotil na takovou tu šílenost, Flexareta a pak měl i foťák na normální film Etareta. Oba dva stroje jsou mimochodem rozebrány a použity v dílech Libora Stratíka, kterému jsem je dal. Dělal takové ty běžné rodinné fotky, ale to, že mi občas foťák půjčil, to bylo pro mě jak dárek. Mohl jsem si věci dělat sám. V té době bylo pro mě focení drahé a nedostupné z hlediska techniky, hrozně mě mrzí, že ty miliony odstínů šedi 80. a 90. let mám zachycené jen sporadicky. Tím jak jsme se stěhovali, jsem si vždycky našel nějaká místa, které mě přitahovaly, když tam člověk byl a fotil tak to bylo přímo cítit, proto se tam i člověk vracel zpátky, jakoby se tím dobíjel.

Později jsem byl okolnostmi trochu donucen se učit fotit, četl jsem všelijaké ty příručky, clona, osvit, všechno to bylo v analogu, prošel jsem si takovým tím obdobím, co myslím každý fotograf. Kinofilm, výlety, tenkrát ještě na kole, „zajímavé“ momentky v přírodě, šílené šedé fotky, radost z každé podařené expozice. Hledání foťáků, úplně první byl nějaký sovětský „Dirkon“, potom starý Olympus OM-10, s 1,8 objektivem, středofornát Pentacon Six se všemi těmi mezikroužky a násadkami a pak, konečně první AF Canon na film se zoomem 30 – 100 mm, s tím už se dalo něco dělat. Dnes to vidím s úsměvem, všechno to bylo spíš nahodilé, to už byl tak rok 1991 – 92. Navíc černobílé fotky si člověk tradičně dělal doma, tenkrát se dal koupit i ta chemie k tomu, koloroval jsme nahnědo a namodro, leštil jak šílený, exponoval více políček nebo jen části pomocí masky, člověk, si to načetl a pak zkusil, většinou to fungovalo, celkem tam ale bylo dost ruční práce a hlavně času. A pak nevím přesně kdy, tipuji 98(?), přišel první digitál – to byl zase Olympus, brzo poté stroj, na který nedám dopustit HP Photosmart 945 se zoomem 7x opticky a 8 x digitálně, měl režimy a výborné manuální ostření, za ty peníze to byl pro mě obrovský předěl, s tím už se dalo dělat i ve studiu s bleskem a světly. To jsem tenkrát dělal ty svítidla a elektro zboží, katalogy, takové to ostré focení bez stínů, protože ve studiu to nebudou přece ořezávat pracně, šedé pozadí, bílé světelné tunely z prostěradel a deštníků, bílého nekonečného papíru s malým otvorem jen pro objektiv, super osvětlený prostor, s nafukovacími vaky na blesky, kde clona 11 je sprosté slovo.

A díky té práci přicházely první nápady a přesunoval jsem se z exteriéru a výletů do zátiší, stínů a optických klamů. A postupně přicházely i první zkušenosti s úpravou fotek, dříve na počítači, dnes už je půlka těch efektů přímo vestavěná ve foťácích. Což dneska jsou zaryté pouze stroje Canon EOS-D 10, 20, 40 a nakonec i příruční 550, nějaké ty sady skel doširoka i do dálky, za tu dobu už jsou to tři solidně naplněné baťužky pro různě špinavou práci. Tyhle digitály totiž prachem strašně trpí, než jsem na to přišel, že studiový foťák nesmí opustit bezprašné studio, tak jsem si pěkně zanádal. Ono když čistíte senzor asi potřebujete při vysoké cloně tam ty fleky pořád vylezou, je to na nic.

Techniku jsme probrali, ale co témata ?

No tam jsem měl a mám jasno. Hlavně ne lidi. Obdivuju všechny ty dokumentaristy, jak dokážou jít blízko s foťákem k lidem, nejde samozřejmě o vzdálenost, ty lidi Vás k sobě musí pustit a pak tam jsou ty momenty. To mi nikdy nešlo, nemám problém navazovat kontakt, ale pak je mi foťák většinou na obtíž, kecáte, pijete, kecáte, dokola hledáte životní moudra a mi tam ten foťák nepasuje.

Brno
(2010)

Dvorky V.M.
(2012)

Toskánsko
(2005)

Spíš překáží, hlavně pokud jde o holky, proto jsem se ani nikdy nepustil do nějaké aktové nebo dokonce portrétní fotografie, to je pro mě asi nedosažitelná úroveň. Hlavně u obličeje, to u opravdu dobrých fotek vypadá přirozeně právě tím jemným stínováním, tou milionovou šedí s přechody, na to nemám trpělivost a ani zvládnutou technologii. Vlastně když to tak vidím, tak ty hlavně dělám zátiší a architekturu s krajinou. To jsou pro mě spíš zdroje ostrých rysů s výraznými předěly, slunko, stín a pak nějaká ta náhoda. Proto taky teda ty zátiší, že nemusíte navazovat kontakt a mlčky pohlížíte z různých stran, kostel vám taky neuteče a postojí, nemluvě o krajině.

Máte svá oblíbená místa nebo náměty ?

Asi je to ta optika, některé fotky zrdcadlím, nebo využívám toho efektu, navazuji tím volně na to čarování s expozicí ve fotokomoře. Hlavně mám rád sklo, skleněné věci, jak se to různě prolíná osvětlené a neosvětlené. Takže číslo jedna zátiší. Potom krajina – stromy, lesy rostliny. Nakonec architektura, tam ale musí být příprava. Napřed si to obhlédnout, dát do formátu, většinou se pak vracím v jiný světelný čas nebo i v jiné roční období, člověk už má ty své místočka.

Poslední dobou moc nefotíte, je za tím ztráta invence ?

Nemyslím. Nápadů mám spousty, jenže víte jak to je. Děngy, děngy. Jak jsem už říkal, musím vracet nějaké dluhy z doby těch mých blbostí, takže беру práci v cizině, montáže, plošiny, zemní práce, stavby, lidi se do toho moc nehrnou, někdy je to taky o držku, ale zvyknete si.

Není někde tam cesta k fotografování lidí kolem vás ?

Spíš ne, nějaký foťák s sebou vždycky mám, ale den je na to krátký. Jak se to zpívá v jedné písni skupiny King Crimson – sex, sleep, eat, drink, dream. Jak krtek, práce, trochu zábavy, trochu spánku, v takovém režimu není na focení chuť ani čas. A už vůbec ne na focení ksichtů kolem vás, někteří by si to brali moc osobně, to bych taky mohl skončit nehodou v betonu. Navíc, co chcete na takové plošině fotit, když je to zakázané a všude jenom hnědý olej.

Jste ovlivněný členy hnutí Modicum spatium vitae ?

Už jsem říkal, jsem rád, že mě Marek potkal, Libor, to je kapitola sama pro sebe, přiznám se, že se s ním teď moc nevidám, ale tvorbu sleduju. Jsme každý z jiného těsta, kluci jsou momentálně aktivnější, to je fakt. Vidíte, asi s tím něco udělám.

Máte nějaké plány k prozrazení ?

Nevím přesně, asi zase tradičně zátiší, myslím si, že je tam pořád dost prostoru. Nebo nějaké stavby, dřevěnice, Slovensko, takové ty odcházející světy, možná urbex, ale tam jde někdy o hubu, a to znám dobře ze stavby, jednou šlápněš vedle a pak už nešlápněš. Ale taky se mi to líbí, oni to navíc upravují v tom RAW syrovém tvaru s tím neuvěřitelným zaostřením, respektive zrnitostí.

Každého z Vás se ptám stejnou závěrečnou otázkou. Máte nějaké poselství pro budoucí generace ?

Na to moc nejsem, lidi nedělejte dluhy a blbosti, kazíte si život. Asi tak, no. Anebo díky za každé nové ráno. To asi spíš.

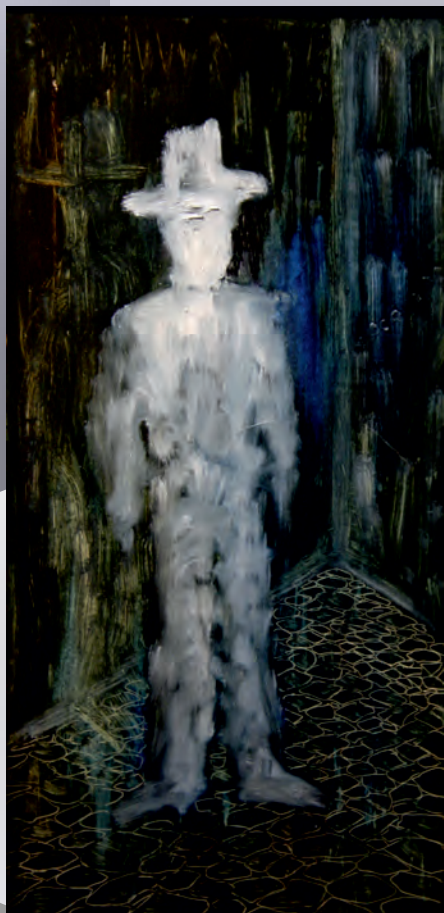
z cyklu Lodě
(kolem 1994)

Rozhovory
(1997)

domeček plný koleček
obálka časopisu Vakuum
(Valašské kultura a umění) - 2. číslo
(1998 ?)

Ve stínu
(2015)

Chacharónova cesta
(2015)

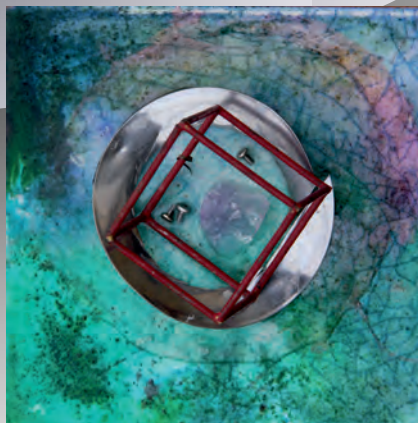
původní cyklus Kachle
(1984 - 1986)

Cyklus Kachle II
(2012)

Cyklus Kachle II
(2012)

Cyklus Kachle II
(2012)

Sestupujeme po úzkých schodech dolů, do sklepa, který má neuvěřitelně nízký strop. Výška snad není ani dva metry, člověk se neustále instinktivně hrbí. „Pod'te dál, vítaj ogare“, zdraví nás a našeho „moderátora“ Marka. Marek schůzku předjednal a také rozdal jasné instrukce: „Mluvíte s nemocnou a opileckou duší, jak to půjde špatným směrem, bez řeči odchod.“ Marek nás ani nepředstavuje, jen prohodí, že jsme se také přišli podívat, postavička v montérkách a zapínacím svetru jen neznatelně pokýve hlavou. Fotíme a vyptáváme se opatrně, pomaloučku očekávaje avizovaný výbuch. A ono zatím nic. Libor je asi trochu pod vlivem, nejspíš léků, má takový ten strnulý výraz v obličeji i očích, nicméně typickým valašským nářečím vysvětluje: „Tož jak to dělám? Jednoduše. Podívejte sa, třebas totok, to je rozdělané pozadí.“ Ukazuje nám dřevotřískovou desku namalovanou zelenými odstíny a zvláště nalakovanou tak, že vytváří reliéfní povrchovou strukturu. „Na toto dám třebas pár trubek, dozdobím drátama, pak nějaké to okolí, takové ty drobné kúsky, třebas tadyk ten plech. Celé sa to naboduje lepidlem, to je vynález, tento průhledný mamut!“. Jak vypráví roste nám před očima malé skladiště zdánlivě zbytečných a spolu nesouvisejících předmětů. Po pár chvilích přemísťování získává smetiště tvar. „Já vlastně ani nevím, co přesně vznikne, někdy to vyplyne až nakonec, vidíte, teď by to mohl být kůň anebo jiné zvířa.“ Pohybuje předměty, otáčí, posunuje, není zatím spokojený s výsledkem, ale zároveň se soustředí a přemýšlí. „Nechám to tak, ale eště to myslím spravím, než sa to zaleje pryskyřicí a nakonec lesklým lakem“. „To máte tak, jak už je to zalété, nic sa stým nedá dělat, navíc sa to mosí dělat do formy, používám toť plastelínu, ta je nejlepší, dá sa tvarovat aj do výšky a přes ty trubky a co sa nezakryje tak sková papírová páska“.

Zalévání epoxidem se nedočkáme, dělá se hromadně na více nachystaných forem, které si prohlížíme v jiné místnosti sklepa. „Tady nevadí, že to dluho smrdí a mosí tu byť ai trochu teplo, lebo to popraská“. Vracíme se zpátky, Libor zpoza stolu vytahuje „pravů valaššků“ a začíná oblíbený vítací rituál „po kalíšku“. Nemáme teď na alkohol moc chuť, ale přijmou musíme. Libor ukazuje svoje zdroje, odkrývá pečlivě vytríděné krabice, krabičky, plechovky, ve kterých jsou zbytky hodinových strojků, vnitřnosti počítačů, skleněné střepy, porcelánové nádoby. „Někdy začínám třebas sklem, ale důležitě je vždycky pozadí, k tomu sa mosí dopasovat, ten prostředek, něco malého okolo, ale s rozvahou, dřív se m tam toho dával moc a bylo to přeplácané, tož jsem to vyhodil“.

Po pár dalších ukázkách se stočí řeč na vystavování. „Od teho je tu Marek, já si myslím, že je to pěkné, jak to k sobě patří, ty předměty by už nikdo neužil a tak si díky mě najdu cestu k sobě. Já výstavy ani nepotřebuje, ně stačí, že sa tým vyhraju a věci sa eště užijú.“ Během hodinové návštěvy s malé skleničky s kovovým podtáckem ještě párkrát objeví nastole, radši pomalu couváme, vlastně stoupáme ze sklepa do přízemí, malý domek je v původním, ale zanedbaném stavu, nepořádek jako dole tu ale není, čekali jsme to horší. „Tož tady bývám, dokud žila babina aj s ňů, včil sem tu sám, malé ale stačí. Když sa sám obstarám tak mi vyhovuje, někdy je to horší, hlavně v zimě je brzo tma, šak ale ve sklepe taky, tak to není poznat“. Zbývá poslední nutná otázka – poselství příštím generacím. „Napi sa, dcéréno. Vidíš, teda cítíš? Tady sa praví – vejdi a neuškod.“ Loučíme se s krátkým pousmáním, je vidět, že jsme přece jen jeho svět narušili. Marek nás vyprovodí a mluvit začne až daleko od domu. „

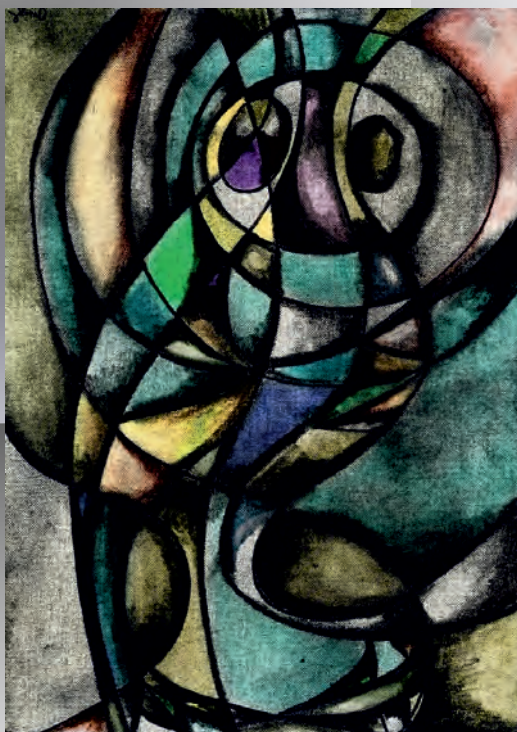
Dneska to bylo dobré, takový melancholický mix, celé to trochu přehrával, není u toho pořád, normálně má práci na doma, balení drobných výrobků, sáčkování zboží, k důchodu mu to stačí, on vlastně není spokojený, ale ani nespokojený. Když je nemocný, tak je to jak u každého, všecko najednou stojí za pendrek, a když ne, tak takto přežívá. Má už ten mozek za ty roky dost omytý lihem, ale nehorší se to výrazně.“

Opouštíme svět smíchaných věcí se smíšenými pocity, Marek nám ještě v autě cestou vysvětluje některé techniky a nápady, společné zážitky z dětství, myslím, že je taky trochu opilý a setkání ho trochu vrátilo do melancholické nálady. „Viděli jste sami, lepší je ho nikam netahat, koneckonců za něj mluví ty udělané věci“. Mlčky přikyvujeme a pozdrav zaniká v zavírání dveří. Co asi teď dělá Libor Stratílek? Ve svém světě drobného přediva vztahů odložených budíků a vyřazených počítačových součástek se nám z mysli neztratí.

Za modrým obzorem
(kolem 2013)

Tanečníci
(kolem 2013)

Milenci
(2010)

Lupy
(2005)

Vídeň
(2005)

Rybí
(2007)

Pocta K.L.
(2015)

České vánoce
(2014)

Maršál Radecký
(2013)

Tmely
(kolem 1993)

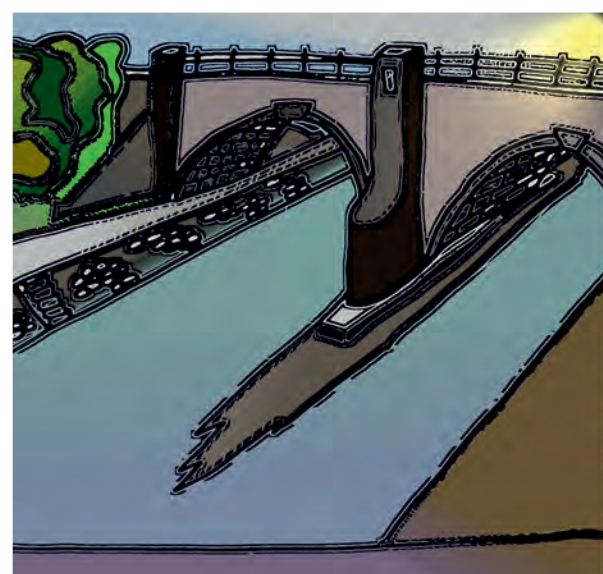
Pták
(kolem 2002)

Tvář
(2016)

Pokorně
(2015)

V.M. most
(2000)

Baba Jaga
(2000)

Kostel
(2000)

Tmelená zátíší
(1998)

Tmelená zátíší
(1998)

Vážka
(1996)

cyklus Obličej
(1997)

Telč
(2012)

Třebíč
(2013)

Valmez
(1998)

Slunečný stát
(2010)

Klaun
(2011)

Pegasotaurus
(2008)

ma předchozí straně
Duch stroje
(2004)

Thor H.
(2014)

Benátky
(2015)

Ko(uz)loběžkář
(2014)

Prométheus
(2014)

Letící
(2014)

Ledová zátiší
(1998)

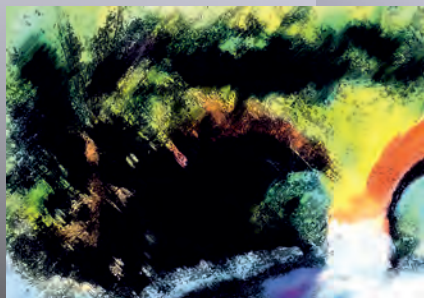
Týn n.V.
(2011)

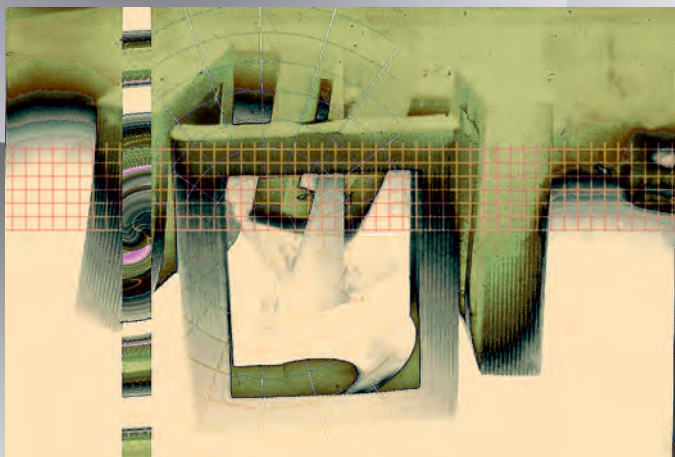
Hustopoče n.B.
(2010)

Hráči
(kolem 1994)

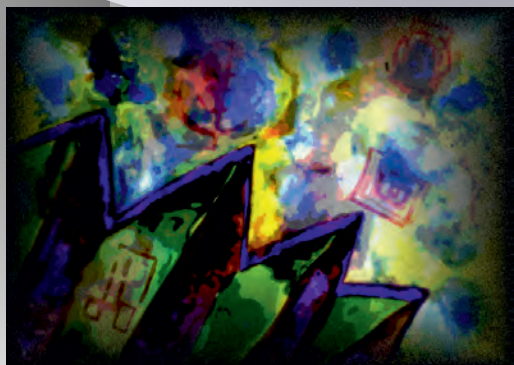
Most
(2000)

Rozhovory
(kolem 1997)

Jaro
(kolem 2000)

Domy v ulici
(1996)

Ty
(kolem 1998)

V kavárně U anděla
(2013)

Tanečník
(2010)

Starý muž vzpomíná
(kolem 2014)

Dívka s náhrdelníkem
(2013)

Autoportrét
(2014)

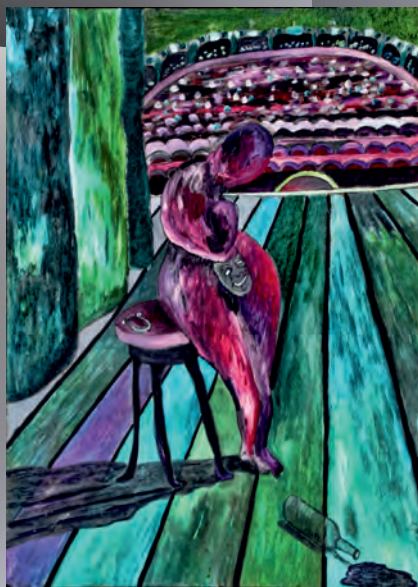
Labuť
(2015)

Lovec motýlů
(2016)

Tréma
(2015)

Ňu jork
(2013)